

Ἀριθ. 705 — Λεπτὰ εἴκοσι πέντε.

ΕΤΟΣ ΙΔ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΗ'.

Συνδρομὴ ἰταλικά· Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου. Ἐπιστολὰὶ εἶναι ἰταλικά.— Γραφεῖον Διευθ. Ὁδ. Παρθενωνεῖου 14.

2 Ἰουλίου 1889.

Δς.

Ἡ μονομαχία

Κοινωνικὴ εἰκὼν (μίμησις)

Εστία, Αθήνα

τμ. 14, τχ. 705 (Ἰούλιος 1889), σ. 10-12

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Κοινωνική εικών.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ

Ὁ Κοκορίκος εἶνε νεανίας εἰκοσιπέντε ἐτῶν κομψὸς καὶ καλοκαμωμένος. Ἐχει θέσιν ὑπαλλήλου ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τὰ ἀπαραίτητα προσόντα μέλλοντος διπλωμάτου: συλλαβίζει γαλλικά, ἱππεύει ἡσυχὰ ἄλογα, χορεύει καλὰ καὶ δένει ἀπταιστως τὸν λαίμοδετον του. Ἐν μόνον τοῦ λείπει διὰ νὰ εἶνε τέλειος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, σωστός ἱππότης: μία μονομαχία.

Ἡ τύχη δὲν ἀφίνει ἀπροστατεύτους τοὺς ἀξίους προστασίας: ὅ,τι ἐζήτηε ὁ Κοκορίκος τὸ ἔφερεν αὐτῇ. Ὅχι βέβαια ὅπως αὐτὸς ἐπεθύμει, ἀλλὰ τέλος πάντων... Ἐνῶ εἰσήρχετο ὁ νεαρὸς διπλωμάτης εἰς ζαχαροπλαστεῖον ἀφηρημένος, ἐπάτησε τὸν πόδα μιᾶς κυρίας τόσον δυνατῇ, ὥστε ἐκείνη ἐφώνηξεν, ὁ δὲ συνοδεύων αὐτὴν κύριος χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἔδωκεν εἰς τὸν νεανίαν ἐν ῥάπισμα συνοδεύων μὲ ὕβριν καὶ τὸν ὤθησεν ἐξω τῆς θύρας, πρὶν ἐκεῖνος προφθάσῃ νὰ εἴπῃ ἢ νὰ πράξῃ τι.

Ὅταν συνῆλθεν ἦτο εἰς τὸν δρόμον· ἔτρεξε καὶ εὔρε δύο φίλους του ἀνθυπολοχαγοὺς καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ ζητήσουν ἱκανοποίησιν ἀπὸ τὸν κύριον αὐτόν. Συνεζητήθη τὸ περὶ ἐκλογῆς τῶν ὅπλων ζήτημα· δὲν συνεφώνησαν ὁμῶς μετὰ τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιπάλου. Ἐπὶ τέλους ἐζητήθη ἀμοιβαίως συγγνώμη καὶ ἡ μονομαχία ἐτελείωσεν ἕως ἐδῶ.

ΤΗΝ ΕΠΑΥΡΙΟΝ

Θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Κοκορίκου εἰς τὸ Ὑπουργεῖον. Δὲν ὁμιλεῖ εἰς κανένα· ἔχει τὸ ὕψος ἐπισχολημένον· ἐλαφρὰ ὠχρότης καλύπτει τὴν μορφὴν του.

Εἰς συνάδελφος ἐρωτᾷ:

— Λοιπὸν, μονομαχία;

Ἐτερος:

— Πές μὰς τὰ δά!

Ὁ κ. Κοκορίκος μὲ μικρὰν συγκίνησιν:

— Κύριοι, αὐτὰ τὰ δείγματα τοῦ ἐνδιαφέροντος μὲ συγκινοῦν βαθύτατα. Εὐτυχῶς ὅλα ἐτελείωσαν...

— Πῶς;

— Τὴν στιγμὴν ποῦ ἤμεθα ἐτοιμοὶ νὰ ἀναβούμε ἔς τὴν ἀμαξίαν— εἴχαμεν ὀρίστη τόπον τὴν Πικροδάφνην— ἔξαφνα ὁ ἀντίπαλός μου στέλλει καὶ μοῦ ζητεῖ συγγνώμην. Ἐκατέλαθεν ὅτι δὲν ἔπαιζα καὶ τὰ ἐχρείσθηκα. Δὲν ἐπέμεινα— εἶνε οἰκογενειάρχης ὁ ἄνθρωπος! (Ἐξέρχεται).

Οἱ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ. Καλὰ τὰ κατὰφερε! — Δὲν τὸν ἐνόμιζα τόσον! — Εἶχε δίκαιον! — Ὅπως δὴποτε εἶνε ἱκανοποιημένος μὲ τὸ παραπάνω.

ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Ὁ Κοκορίκος συναντᾷ καθ' ὁδὸν ἓνα συμπολίτην του τὸν ὁποῖον ἀπὸ δύο ἐτῶν δὲν ἔχει ἰδῆ:

— Μπα, πότε ἦλθες ἔς τὰς Ἀθήνας;

— Αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Σὺ πῶς περνᾷς ἐδῶ;

— Τώρα καλὰ· τὸν περασμένον μῆνα μόνον εἶχα κάτι ἱστορίας...

— Τι;

— Παρ' ὀλίγον νὰ χάσω τὴν ζωὴν μου.

— Μίλα καλὰ! Πῶς; ἀρρώστησες;...

— Ὅχι ἀδελφέ. Ξέρεις, πάντοτε ἤμουν ἔτσι κάπως ζωηρός... Ἐνας αὐθάδης... μ' ἔσπρωξεν ὀλίγον. Τοῦ δίδω ἓνα μπάτσο. Κάτι μουρμουρίζει· τὸν προσκαλῶ εἰς μονομαχίαν. Πηγαίνουμεν εἰς τὴν Πικροδάφνην πρῶτῃ πρῶτῃ, σταυρώνουμεν τὰ σπαθιά... Ἐξαφνα ὁ ἀντίπαλός μου χάνει τὸ χρῶμα του καὶ λιγοθυμᾷ. Ὑστερα ἀπ' αὐτό, ποῦ μονομαχία πλέον! Μοῦ ἐζήτησεν ἐγγράφως συγγνώμην καὶ πάει ἔς τὴ δουλειά του.

— Περίφημα τὰ κατὰφες, διαβολόπαιδο!

ΜΕΤΑ ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἐν ἐσπερίδι ὁ Κοκορίκος συνομιλεῖ μεθ' ἐνὸς κυρίου σεβαστοῦ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἐδιαβάσατε τὰς σημερινὰς ἐφημερίδας;

— Ἐρρηξα μία ματιὰ.

— Εἶδατε τὰ τῆς μονομαχίας;...

— Γιὰ τοὺς δύο ἀξιωματικούς εἰς τὸ Γουδι;

— Ναί!... Μὰ ἐπὶ τέλους πότε θὰ παύσῃ αὐτὸ τὸ βάρβαρον ἔθιμον...

— Ποτὲ δὲν θὰ παύσῃ· εἶνε περιστάσεις...

— Σεῖς τόσον νέος, καὶ εὐρεθήκατε εἰς τιαύτας περιστάσεις;

— Μιὰ φορὰ δηλαδὴ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ἀνυπομόνως. — Καί...

— Εἰς τὸν δεύτερον σπαθισμὸν ἐπέταξα τὸ σπαθί ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ ἀντιπάλου μου. Ἡθέλησα νὰ ξαναρχίσωμεν πάλιν, ἀλλὰ οἱ μάρτυρες μὲ ἐμπόδισαν— δυστυχῶς!

— Καὶ ἔκαμαν πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ. ὦ, αὐτὴ ἡ νεότης, αὐτὴ ἡ νεότης!...

ΜΕΤΑ ΤΡΙΑ ΕΤΗ

Ὁ πρόξενος Κοκορίκος γευματίζει παρὰ τῷ μέλλοντι πενθερῷ του. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἡ συδιάλεξις καθίσταται ζωηρότερη.

Ο ΠΕΝΘΕΡΟΣ. — Ἐλα, λέγε μου λοιπὸν τώρα, κύριε γαμβρέ μου, εἶνε ἀλήθεια ὅσα ἔχω ἀκούσῃ γιὰ σένα...

— Καὶ τί ἀκούσατε;

— Κάτι ζωηρότητες, κάτι καχυγὰδες φαίνεται πῶς ἄλλοτε δὲν ἦσαν πολὺ φρόνιμος.

— Ἐγώ; καλέ, τί λέτε;

— Ἐλα, ἔλα· κ' ἐκεῖνος ποῦ μοῦ τὰ εἶπεν εἶνε πολὺ ἀξιόπιστος.

— Ἀφοῦ τὰ ξέρετε λοιπόν...

Η ΜΝΗΣΤΗ. — Εἶνε ἀλήθεια; Τὰ ὁμολογεῖς καὶ σύ;

— Μὴν ἀνησυχεῖς, νεανικαῖς τρέλλαις ἐπέ-
ρασαν τώρα.

Ο ΠΕΝΘΕΡΟΣ. — Ἐλα, ὑποκριτή. Πές μας τώρα,
εἰς ἐκείνην τὴν μονομαχίαν ποῦ ἐπληρώθηκες;

— Δὲν ἐπληρώθηκα τὸ ἐναντίον.

— Τότε ἐπληρώθηκεν ὁ ἄλλος.

— Ναί, μικρὸν πρᾶγμα, ἓνα ξέγδαρμα. Τὸν
ἐκτύπησα μὲ τὸν πρῶτον σπαθισμὸν... Δὲν μᾶς
ἄφησαν νὰ ἐξάκολουθήσωμεν — δυστυχῶς!...
Θὰ τὸν ἐδιόρθωνα καλὰ!...

Η ΜΝΗΣΤΗ. — Ἐλπίζω πῶς εἰς τὸ ἐξῆς θὰ
λείψουν αὐτά.

Ο ΠΕΝΘΕΡΟΣ. — Κ' ἐγὼ δὲν ἐννοῶ ποτὲ νὰ
κάμω γαμβρὸν ἓνα μαχαιροβγάλτην.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, ἀγαπητέ μου πενθερέ, καὶ
σύ φιλτάτη μου.... Ἐνας ἄνθρωπος πανδρεμμέ-
νος εἶνε κᾶπως ψυχρότερος... ἐκτὸς ἂν ἡ ἀνάγκη...

Ο ΠΕΝΘΕΡΟΣ. — Καλέ, τί ἀνάγκη καὶ ξεανάγκη!
Κατ' ἰδίαν. — Ὁ φίλος δὲν χωρατεύει· τὸ
λέει ἡ καρδιά του!

Η ΜΝΗΣΤΗ. — Αὐταὶ αἱ ιδέαι, ὀριστικῶς νὰ
λείπουν εἰς τὸ ἐξῆς. Κατ' ἰδίαν. — Εἶνε γεν-
ναῖος· πῶς μ' ἀρέσει γενναῖος ἄνδρας!

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ

— Λοιπόν, Ἑλένη μου, ἦτον ἓνα πρῶτ' ἀνοι-
ξιάτικο ὅπως σήμερον.

— Μὲ τετοιοῦν καιρὸ νὰ πάη κανεὶς νὰ μα-
χαιρωθῇ, τί ἀνοησία!

— Πρώτη σπαθιά, δεύτερη, τρίτη καὶ τελευ-
ταία, πέφτει κάτω μὲ τὸ κεφάλι λουσμένο εἰς
τὸ αἷμα.

ΕΛΕΝΗ ἔντρομος. — Τί λές! Μὰ ἄλλοτε μᾶς
εἶπες πῶς ἐτελείωτε μόνον μὲ μικρὸν ξέγδαρμα.

— Ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὴν τρομάξω τὸν πα-
τέρα σου.

— Μαχαιρά!

— Ἀγγελέ μου!

ΕΝ ΗΛΙΚΙΑ ΕΞΗΚΟΝΤΑ ΕΤΩΝ

— Αἶ, κύριε ἀνεψιέ μου, δὲν γνωρίζεις ἐσὺ
τὰς συνεπείας μιᾶς μονομαχίας!... ἐγὼ τὰς ἐγνώ-
ρισκα, ἐγὼ!... Εἶχα δίκαιον καὶ ὅμως... Αὐτὴ ἡ
τύψις ἐφαρμάκωσεν ὅλην μου τὴν ζωὴν. Νὰ σκο-
τώσῃ κανεὶς ἄνθρωπον!... Φρικτόν, οὐφ!... Δὲν
θὰ μονομαχήσῃς ποτὲ σοῦ τὸ ἀπαγορεύω. Ὅχι,
ὄχι· μὴ πάθῃς ὅτι ἐγώ... μὴ γείνης φονιᾶς!...

ΕΚ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

Κύριοι! Ὁ φίλος εἰς ὃν ἀποδίδομεν τὰς ὑστά-
τας νεκρικὰς τιμὰς, καθ' ὅλον του τὸν βίον ὑπῆρ-
ξεν ἐντιμος καὶ ἀγαθὸς πολίτης. Ἀλλὰ τοῦτο
δὲν σημαίνει ὅτι ἐστερεῖτο καρδίας θερμῆς καὶ
θαρραλέας. Εἰς περίστασιν καθ' ἣν ὀφείλε νὰ
περιφρουρήσῃ τὴν τιμὴν του ἀπέδειξεν αὐτό,
σχὼν μάλιστα τὴν ἀτυχίαν νὰ θανατώσῃ τὸν

ὑβριστὴν αὐτοῦ. Ἀλλὰ παρέλθωμεν τοιαύτας
τραγικὰς ἀναμνήσεις... Αἰωνία σου ἡ μνήμη,
ἀγαθέ, ἐντιμε, ἀνδρεῖ Κοκορίκε!

Μίμησις.

ΔΕ.

